

i Fremtiden have Nytte af, eller til Noget, som vi ikke i Fremtiden ville faae Nytte af, men som vil forhindre os i at anvende vore i Forveien faa Kræfter i den rigtige Retning? Altsaa, Spørgsmaalet er ganske kort dette: Er denne Kanontaliber, anvendt paa Søforter og konstrueret saaledes, som den er, et hensigtsvarende Materiel? Den ærede Ordfører kom selv til at berøre dette Punkt; men jeg veed ikke, om han har forstaaet det ganske rigtig, at disse Kanoner, anvendte paa Søforterne, ere ganske anderledes konstruerede, end naar de anvendes ombord (Krigsministeren: De ere konstruerede paa samme Maade). Ja, selve Kanonen er naturligvis konstrueret paa samme Maade (Krigsministeren: Der er kun Forskiel paa Affutagen). — Den ærede Minister maa ikke afbryde mig; naar jeg taler om det, jeg taler om, taler jeg ikke om det, Ministeren taler om; jeg taler om Kanonen i dens Helhed, ikke om Affutagen. Altsaa, Spørgsmaalet er: Hvilken Betydning have disse Kanoner, konstruerede som de ere, og med den Affutage, de have — for at være saa tydelig som muligt — naar de anvendes paa de nu eksisterende Søforter? Det er Spørgsmaalet, og andet Spørgsmaal ligger ikke for. Det er det militære Spørgsmaal. Nu ser jeg af den ærede Ordførers Udtalelser og af Betænkningen, men da navnlig af hans Udtalelser, at han ogsaa selv rigtig erkjender, at den Betydning, han for sit Vedkommende tillægger disse Kanoner, er, at de skulle være i Stand til væsentlig at hindre et Bombardement af Kjøbenhavn. Ere de ikke istand dertil, tabe de deres Interesse, men ere de istand dertil, saa er det en anden Sag, saa mener han ikke at burde modsætte sig Anstøffelsen af dem. Det skal jeg ikke modsige; det Spørgsmaal er afgjørende og betydningsfuldt, Hændt der kommer andre Spørgsmaal med i Strøgning. Naar man nu vil læse de tidligere Udtalelser igjennem, som dels stiles Forsvarskommissionen, dels navnlig ere fremfattede af tidligere Krigsministre i Motiverne til de Forslag, der ere fremfattede her i Rigsdagen til Forsvar af Kjøbenhavn mod Sidsen, saa ville de Herrer blive i høj Grad forundrede ved at se den Sætning udtalt, at saadanne Kanoner, anbragte paa de nuværende Søforter, væsentlig skulde kunne hindre et Bombardement af Kjøbenhavn. I Samlingen 1872—73 forelaa der et Forslag til overordentlige Foranstaltninger til Forsvarsvesenets Fremme, og der hed det udtrykkelig, eller der lagdes særlig Vægt paa, at det navnlig var Flaaden, talrige Kanonbaade med pantsret Skytis og Torpedobaade, som det kom an paa for at forsvare Kjøbenhavn mod Bombardement. Jeg maa altsaa gaa ud fra, at man tænkte paa et bevægeligt Forsvar, der skulde ud saa langt, at det med Virkning kunde holde Fjenden borte, gjøre ham Skade og forhindre ham i at bombardere saa nær, at han kan bombardere. Dernæst hedder

det, at de nuværende Forter for at gjøre den Nytte, som de overhovedet kunne gjøre under Forsvaret af Kjøbenhavn, bør have nyt Skytis. Det Skytis, som dengang forlangtes, have de faaet og det fuldt ud. Der tænkes heller ikke paa, at disse Forter egentlig skulle hindre et Bombardement, det forudsættes ikke; men at de skulle hindre Angreb af en anden Natur, som gif ud paa direkte at angribe Flaaden eller Byen længere inde ved Land. Derimod, skal et Bombardement hindres, saa gjælder det at skaffe et skudsikkert, stærkt armert Fort Nord for Trekroner, med pantserbrydende Skytis og med kraftige Forsvarsmidler. Det Samme gjentager sig i 1874—75, der er ikke foretaget nogen Ændring deri. Det, som det navnlig kommer an paa — udtales der —, er en kraftig Bistand af Søværnet; hele Vægten lægges, naar det kommer an paa at forsvare Kjøbenhavn fra Sidsen, paa Søværnet, det bevægelige Værn. For at holde den fjendtlige Flaade saa langt borte fra Kjøbenhavn, at den ikke uden stor Fare for sig selv vil kunne foretage et Bombardement, maa vi altsaa have en kraftig Udviiling af Søværnet og desuden et nyt Fort paa Middgrundten, fornyet med skudsikke Rum og med pantserbrydende Kanoner. Men — tilføjes der — dette ene Fort giver heller ikke fuldt Sikkerhed for, at en fjendtlig Flaade ikke vil være istand til at bryde igjennem og bombardere Kjøbenhavn alligevel — altsaa ikke engang et nyt Fort paa Middgrundten giver fuld Sikkerhed, men dog nogen. Og komme vi til 1875—76, da hedder det ogsaa, at det, som det kommer an paa, er at tilveiebringe enkelte foran den nuværende Befæstning fremstuede Forter. Det er aldeles nødvendigt at have fremstuede Forter; ellers vil Fjenden med forholdsvis saa Anstrengelser kunne bombardere Kjøbenhavn og tvinge os til Kapitulation. Se vi nu hen til, hvorledes Planen med Forterne har været, saa bestyrker dette endnu mere, hvad jeg har sagt; thi det har ikke alene været i de senere Aar, men det var ogsaa Meningen, da man i 1858 eller 1859 gav Bevilling til de daværende nye, nuværende gamle Forter, at man, naar man skulde have nogen Sikkerhed mod Bombardement, maatte have mere fremstuede Forter. Der blev forlangt et Fort paa Stubben, men det blev ikke desto mindre ikke bygget. For at se Betydningen af de fremstuede Forter maa man erindre den betydelige Afstand, disse Forter skulle ud paa. Det oprindelige Fort paa Stubben, som blev foreslaaet i 1872—73, skulde for at virke mod Bombardement ligge 4,000 Alen Nord for Trekroner, 3,500 Alen fra Sjællands Kyst og 6—7,000 Alen fra Kongens Nytorv, og det skulde være et svært Fort med Serndreietårne. Noget efter kom man til den Erkjendelse, at det langt fra var nok. Der blev da foreslaaet et Fort paa Middgrundten som en aldeles nødvendig Betingelse for at forhindre Fjenden fra med